

Ти тут, Боже? Це я, Маргарет. Сьогодні ми переїздимо. Мені так страшно, Боже. Я завжди жила тут, тільки тут. А що, як мені не сподобається нова школа? А що, як усі зненавидять мене? Боже, прошу, допоможи. Хай би той Нью-Джерсі був не такий страшний, як я собі думаю. Дякую.

Ми переїхали у вівторок, перед Днем праці. Щойно я прокинулась, одразу ж вгадала, яка надворі погода. Я знала, бо мама нюхала себе під пахвою. Вона завжди так робить, коли надворі спекотно і волого, — щоб перевірити, чи її дезодорант не підводить. Я ще

дезодорантом не користуюся. Не думаю, що до дванадцяти років люди можуть погано пахнути. Тож маю ще кілька місяців попереду.

Я дуже здивувалася, коли повернулася додому з табору й побачила, що нашу нью-йоркську квартиру вже здали в оренду іншій родині, а ми стали власниками якогось будинку у Фарбруку в Нью-Джерсі. По-перше, я навіть не чула ніколи про той Фарбрук. А по-друге, мене зазвичай не ігнорують, коли вирішуються важливі сімейні справи.

На моє скигління «Чому Нью-Джерсі?» мені відповіли, що «Лонг-Айленд надто світський, Вестчестер — надто дорогий, а Коннектикут — надто незручний».

Отож залишається Фарбрук, Нью-Джерсі, звідти тато може їздити на роботу до Мангеттена, там я зможу ходити до школи, і там мама матиме собі газони, дерева і квіточки, про які вона завжди мріяла. Тільки от я й гадки не мала, що це все для неї на першому місці.

Наш новий дім — по вулиці Монінберд. Непоганий такий. Напівцегляний, напівдерев'яний. Віконниці і вхідні двері пофарбовані

на чорно. А на дверях є ще гарний мідний молоточок. На нашій вулиці всі будинки схожі. Їм усім по сім років. І деревам навколо стільки ж.

Мені здається, що ми виїхали з міста через бабусю, Сильвію Саймон. Іншої причини я просто не бачу. Тим паче мама каже, що бабуся має на мене занадто великий вплив. Це зовсім не таємниця, що бабуся посилала мене до літнього табору в Нью-Гемпширі. Ще вона радо оплачує мою приватну школу (але тепер не зможе цього робити, бо я ходитиму до державної). Вона мені навіть плете светри, на які потім зсередини пришиває ярлики з написом «*Сплела бабуся... спеціально для тебе*».

Вона це все робить не тому, що ми бідні. Я знаю напевно, що ми такими не є. Тобто ми не багаті, але нам нічого не бракує. Та й я єдина дитина в сім'ї. Тож видатки на одяг і їжу невеликі. Я знаю одну родину, де семеро дітей, і для них похід до взуттєвої крамниці — то щоразу страшні витрати. Мама і тато не планували, що я в них буду одна, але так уже сталося, і мене все влаштовує, бо нема з ким чубитися.

Хай там як, але для мене весь той переїзд до Нью-Джерсі — то спроба батьків забрати мене подалі від бабусі. Авто в неї нема, автобуси вона ненавидить, а поїзди для неї — сам бруд. Тож якщо бабуся не планує ходити до мене пішки — а я думаю, що це малоймовірно, — то ми бачитимемось нечасто. Хтось із дітей міг би сказати: та навіщо тобі бачитися з бабусяю? Але Сильвія Саймон — класна, як на її вік, а я знаю (так уже склалося), що їй шістдесят. Єдина біда з нею: вона завжди питає мене, чи маю я хлопця і чи він єврей. Ну це ж безглуздя, тому що, по-перше, я не маю хлопця. А по-друге, яка різниця єврей він чи ні?

2

Не минуло й години у новому домі, як хтось подзвонив у двері. Я пішла відчинити. То була дівчинка в купальнику.

— Привіт, — сказала вона. — Я Ненсі Віллер. Агент із продажу нерухомості прислав нам повідомлення, що ви в'їхали. Тож я знаю, що ти Маргарет і ти в шостому класі. Як і я.

Цікаво, що вона ще про мене знає.

— Сильно жарко, правда? — спитала Ненсі.

— Так, — погодилась я.

Вона вища за мене, і в неї пишне волосся. Таке, як я хочу відростити. Ніс у неї такий задертий, що я запросто можу зазирнути їй у ніздрі.

Ненсі сперлася на двері.

— То як, йдемо до мене і сполоснемося під зрошувачами?

— Не знаю. Треба спитати.

— Окей. Я зачекаю.

Мама була на кухні, її «корма» стирчала з кухонної шафки. Вона складала каstrулі і сковорідки.

— Мамо, чуєш. Там дівчина прийшла і питає, чи можна мені піти до неї під зрошувачі?

— Йди, якщо хочеш, — відповіла вона.

— Дай мені купальник, — попросила я.

— Боже, Маргарет! Я не знаю, де в цьому безладі шукати твій купальник!

Я пішла назад і сказала Ненсі:

— Я не можу знайти свій купальник.

— То позичиш мій, — відповіла вона.

— Чекай хвилинку, — сказала я і побігла до кухні. — Мамо, чуєш. Вона каже, що я можу взяти її купальник. Добре?

— Добре, — буркнула мама з шафки. А тоді висунулася звідти і відмахнула волосся з обличчя. — Як, ти кажеш, її звуть?

— Еее... Віллер. Ненсі Віллер.

— Добре. Бавтєся, — відказала мама.

Ненсі живе за шість будинків від мене, теж по вулиці Монінберд. Її дім майже як мій, але цегла біла, а двері й віконниці — червоні.

— Ну ж бо, заходь, — запросила Ненсі.

Я зайшла за нею у хол, а тоді піднялася вгору чотирма сходинками, до її кімнати. Перше, що я зауважила там, — це її туалетний столик із дзеркалом у формі сердечка. І ще те, що в кімнаті було дуже охайно.

Коли я була мала, то хотіла такий столик. Такий, щоб мав пишну спідничку із органзи. Мені такого так і не купили, бо мама любить речі на замовлення.

Ненсі висунула нижню шухлядку в столику.

— Коли твій день народження? — спитала вона.

— У березні, — відповіла я.

— Чудово! Будемо в одному класі. У нас є три шостих класи, і вони групують нас за віком. Я — квітень.

— Ну, я не знаю, в якому я буду класі, але знаю, що номер кабінету вісімнадцять. Минулого тижня вони надіслали мені багато